

OPINIÓ

Carles Canut, cinquanta anys trepitjant escenaris

El traspunt

SANTI FONDEVILA

● **Un senyor actor!** Em trobo en Carles Canut al Teatre Romea, a la magnífica conferència de José Luis Gómez amb motiu del Dia Mundial del Teatre. “Saps que fa cinquanta anys que vaig debutar al teatre?”, em diu amb aquell somriure que se li escapa amb tanta gràcia per sota el nas. No és que ell porti els comptes. Li va dir el Santi Sans, que va ser justament amb qui va debutar al Institut d'Estudis Nord-americans amb una obra de William Saroyan (1908-1981), *La hermosa gente* (*The beautiful people*, 1941). Era el 1963. Deu anys després va marxar a Venècia i va treballar amb la mítica companyia Rajatabla i el seu director, Carlos Giménez (justament fa vint anys de la seva desgraciada desaparició). Deu anys després va tornar. Ara, ja ho saben, és al Condal amb *Sí, primer ministre* i també dirigeix la Fundació Romea amb el mateix entusiasme amb què fa 50 anys va posar els peus per primera vegada sobre un escenari. Canut, que ha fet quasi tots els papers de l'auca, no falla mai. És un senyor actor.

● **Teatre en lloc de prostitució** El barri del Raval bull de teatre. Dos nous espais treuen el cap a la recerca del seu públic. L'un és el Fènix, al carrer de la Riereta, que ha obert les portes amb *L'ultima notte del capitano*, un interessant monòleg de l'actor xilè Felipe Cabezas i que acollirà una programació basada en el teatre de màscares, el cabaret, les marionetes i la Commedia dell'Arte. Hi haurà també conferències i cursets que facin bullir l'olla. Més agosarat encara és MiniTea3 (minitea3.com), que s'obrirà aquest mes en el que va ser el cau de la prostitució del carrer Robadors amb un esperit semblant al Microteatro que funciona a Madrid i altres capitals espanyoles. El teatre substitueix la compravenda de la carn (no del tot, que de comerç carnal encara n'hi ha). Seran quatre sales, quatre habitacions d'uns nou metres quadrats. Fins a quatre actors, no més. I quinze espectadors per habitació. Obres de 15 minuts al voltant d'una temàtica (és obert el període per enviar-les). Bar *vintage* amb copes i menjar per picar, i un espai d'exposicions. Es poden veure les quatre peces, o no. I per ben poc preu. Diuen els impulsors que tenen com a socis d'honor Agustí Villaronga, Manuel Huerga i Joaquim Oristrell. Diuen també que sempre hi ha hagut curtmetratges i que fan el mateix amb el teatre. Això sí, tots professionals. Del teatre, vull dir. —

TEATRE

Un petó que estén el virus de la por

La Villarroel reestrena l'èxit del festival Grec 'El principi d'Arquimedes'

El principi d'Arquimedes va ser una de les joies del festival Grec que va omplir cada dia. La Villarroel recupera l'obra de Josep M. Miró sobre la paranoia per la seguretat i l'efecte de les xarxes socials.

LAURA SERRA

BARCELONA. Cada festival Grec ofereix algunes obres per emmarcar. *El principi d'Arquimedes* de Josep Maria Miró va ser un d'aquests èxits memorables, petit en volum però gran pel ressò popular que va esgarrapar. Després d'omplir durant un mes d'estiu la Sala Beckett (el boca-orella va atreure 2.000 espectadors), ara La Villarroel recupera l'espectacle amb el mateix text i equip originals. Des del juliol, l'obra s'ha llegit a Moscou i a Normandia, i segueix tocant una temàtica candent: “La pederàstia és una anècdota, una excusa per parlar d'una problemàtica que s'ha incorporat en els últims anys a l'escola i és la pèrdua de l'afectivitat en el camp educatiu”.

El protagonista de l'espectacle és un monitor de piscina (Rubén de Eguia) que fa un petó a un dels seus alumnes més porucs. La interpretació d'aquest gest (inofensiu i excessiu?) que en fan els pares dels alumnes, la directora del centre i un altre professor dona l'oportunitat a l'espectador de posicionar-se a favor d'uns o altres –o de tots ells, segons el moment–. “No m'agrada el teatre resolutiu, sinó el que obre interrogants; volia obrir el debat”, diu el dramaturg.

Rubén de Eguia interpreta el monitor acusat i Roser Batalla la directora. DAVID RUANO

“Es nota que Miró és periodista per l'interès que té de trobar un tema del qual té molt sentit de parlar. Planteja un dilema moral, ideològic, filosòfic. T'obliga a enfrontar-te amb els teus propis dubtes i problemes”, opina Toni Casares, director de la Sala Beckett, coproductora del muntatge junt amb el festival Grec. Aquesta temàtica s'acobla amb una arquitectura dramàtica complexa, que juga amb el *raccord* escenogràfic per fer avançar i retrocedir l'acció. La informació arriba a l'espectador de manera comprensible però fragmentada, igual que ho fa la informació a través de les xarxes socials i els mitjans de comunicació.

“Els protagonistes són quatre persones excel·lents que es troben en una situació que els desborda

Contagi
“El món va més de pressa que la capacitat que tenim per gestionar-lo”, diu J.M. Miró

–diu Josep Maria Miró–. El món va més de pressa que la capacitat que tenim les persones per gestionar-lo”. L'efecte nociu que poden tenir les xarxes sumat a la paranoia per la seguretat dona com a resultat una societat asèptica. “S'ha transmès el virus de la por, i això ha obligat a modificar conductes”, explica l'autor. Ell ho associa a “l'arribada del corrent puritanista que ve dels Estats Units”.

Tot i que a l'obra només arriba a plantejar una problemàtica complexa, en el fons la decisió d'abordar aquest tema ja diu molt del posicionament de l'autor: “M'agradaria pensar que encara podem fer les coses d'una altra manera”, afirma. —

MÚSICA

Los Barrankillos estrenen disc i so a la sala Apolo

XAVIER CERVANTES

BARCELONA. En temps de retallades, Los Barrankillos han decidit multiplicar la seva aposta i incorporar al grup el trompetista Alberto Pérez i el trombonista Óscar Bas. Amb ells han afegit una nova dimensió al so del segon disc, *Comer y ladrar*, les cançons del qual han penjat en descàrrega directa a la seva web. “Abans érem més rumberos, però el cos ens demanava una secció de vents”, explica Mario Barbosa, baixista del grup de Santa Coloma de Gramenet, que completen Jan Viñas, Jonatan Fuentes, Elias López i Guillem Notario. A partir d'ara, trompeta i trombonista acompanyaran Los Barrankillos en directe. La primera cita és avui a la sala Apolo de Barcelona a les 22 hores.

El nou disc, que arriba tres anys després d'*El barranko peleón*, comença fixant el nou so amb funk i soul: “Més James Brown”, diu Viñas, el cantant. Aquesta influència con-

viu amb una base “molt rockera i punky” i amb detalls caribenys i llatins. “També tirem cap al swing”, explica Barbosa, que destaca la feina d'Iñaki Marquiegui, de l'Alway Drinking Marching Band, responsable d'uns arranjaments que busquen el color de les *big bands*.

Els mateixos parlen de “salsa i *metal*”, que és una manera de descriure una proposta musical que aplega aires de Los Fabulosos Cadillacs i Extremoduro. Els primers són una referència gairebé estructural. Els segons apareixen de manera puntual a la cançó *Déjame sentirme bien*, en què col·labora Kutxi Romero, vocalista del grup navarrès Marea. En el disc també hi col·laboren, en el tema *Bales de sang*, Txarango i Itaca Band, companys generacionals de Los Barrankillos.

El títol *Comer y ladrar* respon, diuen, a la necessitat de rebel·lar-se contra el “menja i calla de la iaia”. “Som joves i som més de menjar i bordar”, diu Viñas. “És el que hem

L'olla d'estils de Los Barrankillos, de Santa Coloma. LA BUENA AVENTURA MUSICAL

de fer perquè ens estant fotent per tot arreu”, afegeix Barbosa. La gira de Los Barrankillos seguirà amb concerts a Lleida (13 d'abril), Tarragona (25 d'abril) i Salt (4 de maig). Després vindran festivals i festes major, i més endavant Galícia i Madrid. —